

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíckové v právní věci žalobkyně: **PDH corporation s. r. o.**, se sídlem Valdecká 1247/29, Hořovice, zastoupena Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2021, č. j. 55 A 13/2020 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2020, č. j. 009545/2020/KUSK, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hořovice (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2019, č. j. MUHO/24647/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo na žádost společnosti Cymedica Engineering, s.r.o., IČO 29413206 (dále též „žadatelka“) rozhodnuto o dělení pozemků p. č. XA a p. č. XB v katastrálním území H. (stejně jako všechny další pozemky uvedené v tomto rozsudku - pozn. soudu).

II.

[2] Žalobkyně (která je vlastníkem pozemků p. č. XC a p. č. XD) napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Praze žalobu zamítl. Ztotožnil se s právním posouzením provedeným správními orgány. I podle jeho názoru byly splněny zákonné podmínky pro dělení předmětných pozemků, přičemž

v řízení nedošlo k žádným podstatným vadám. Opačná argumentace žalobkyně je nepřipadná. Požadavek zajištění dopravního napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci dle § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále též „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), se týká pozemků nově vytvořených dělením, a nikoliv nedělených pozemků (tedy pozemků žalobkyně). Byť je dělení pozemků navrženo za účelem budoucího umístění a realizace stavebního záměru (v tomto případě chodníku), samotný stavební záměr není předmětem řízení o dělení pozemků a případné námitky směřující proti stavebnímu záměru náleží až do případných řízení, jejichž předmětem bude jeho umístění či povolení, kde budou posouzeny na základě podkladů, které je v takovém řízení žadatel povinen předložit. V daném řízení (dělení pozemků) nelze posuzovat žalobkyní akcentované dotčení možnými budoucími záměry na dělených pozemcích. Soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, která měla být dle žalobkyně způsobena nevypořádáním jejích námitek. Z rozhodnutí správních orgánů je zcela zřejmé, proč správní orgány shledaly námitky žalobkyně nedůvodnými. Rozhodnutí správních orgánů netrpí ani žádnými vadami majícími za následek nutnost jejich zrušení. Prvostupňové rozhodnutí nelze považovat ani za nicotné. Stejně tak krajský soud neshledal důvodné ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy stížných námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatelka poukazovala na vady rozhodnutí správních orgánů a rozsudku krajského soudu. Zejména poukazovala na nepřezkoumatelnost označených rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považovala i za nicotné. Vytýkala krajskému soudu, že pro uvedené vady nezrušil rozhodnutí správních orgánů. Dále namítla, že v daném řízení nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. V dalším okruhu námitek nesouhlasila s právním posouzením věci. Zejména uvedla, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle stěžovatelky z uvedeného ustanovení a navazující judikatury vyplývá, že dopravní napojení je třeba vyžadovat i pro pozemky zasažené dělením a zamýšleným stavebním záměrem, tedy i pro pozemky v jejím vlastnictví (p. č. XC a p. č. XD). Dále poukazovala na možné dotčení svých práv v důsledku budoucí výstavby na dělených pozemcích (v tomto ohledu poukazovala zejména na imise z budoucích staveb, na dopravní zatížení, na změnu odtokových poměrů, resp. na znehodnocení svých pozemků). S ohledem na tyto následky nebylo lze vydat rozhodnutí o dělení pozemků. Obsáhle polemizovala s dílčími částmi odůvodněním správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, který veškeré žalobní námitky podrobně vypořádal, a na základě skutkových zjištění z nich vyvodil odpovídající právní závěry.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti z valné většiny opakuje argumentaci uvedenou již ve správní žalobě, kterou se důkladně zabýval krajský soud. Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožnil, v důsledku čehož nemohl shledat případnou stěžovatelčinu (nadto poměrně obecnou) polemiku se závěry krajského soudu. Nad rámec jeho argumentace k stížním námitkám dodává soud následující.

[9] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu byly stíženy vadami, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení. Jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Ostatně z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka obsahu

správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu dostatečným způsobem porozuměla. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi nosnými žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. To stejné platí i pro rozhodnutí správních orgánů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[10] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by rozhodnutí správních orgánů byla nicotná.

[11] Podle § 77 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost [někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 10/2004 - 49, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, popř. odbornou literaturu, např. PRŮCHA, P. *Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání*. Brno: Masarykova univerzita, 2007, s. 369; STAŠA, J. in Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část. 6. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).

[12] Žádnými takovými vadami však rozhodnutí správních orgánů netrpí. Jak správně uvedl krajský soud, neuvedení katastrálního území ve výroku (v části určení nových hranic pozemků) nevyvolává nicotnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí je seznatelné, jaké pozemky a ve kterém katastrálním území se dělí, resp. jaké pozemky mají dělením vzniknout a kde se nachází. Ačkoli katastrální území H. nebylo v prvostupňovém rozhodnutí výslovně uvedeno v části týkající se určení nových hranic pozemků, bylo jednoznačně označeno při vymezení pozemků, jichž se dělení týká. Určení nových hranic nadto odkazuje na geometrický plán, který je součástí správního spisu, v němž je uvedeno rovněž předmětné katastrální území (H.). Lze dodat, že v případě dělení pozemků umístěných v jednom katastrálním území vyplývá z logiky věci, že nové hranice pozemků se budou nacházet v témže katastrálním území. Odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, považuje soud za nepřipadný, neboť v uvedeném usnesení nebyla řešena identická skutková a právní situace. Nejvyšší správní soud dodává, že rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí správních orgánů netrpí ani žádnými jinými vadami, pro které by bylo nutno přistoupit k jejich zrušení. Rozhodnutí obsahují všechny zákonné náležitosti, mají oporu ve správním spisu i právní úpravě. Skutkový stav byl v daném řízení zjištěn dostatečně v souladu

pokračování

se zásadou materiální pravdy. Podklady založené ve správním spisu poskytují dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů i krajského soudu, přičemž při zjišťování skutečného stavu věci nedošlo k žádným vadám (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44).

[13] Nejvyšší správní soud neshledal případné ani námitky, ve kterých stěžovatelka poukazovala na nesprávné právní posouzení.

[14] Mezi stranami není sporné, že žadatelka (nikoliv stěžovatelka) podala žádost o dělení pozemků p. č. XA o výměře 554 m², ostatní plocha, manipulační plocha, a p. č. XB o výměře 2 022 m², ostatní plocha, manipulační plocha, za účelem majetkoprávních převodů a výstavby chodníku dle přiloženého geometrického plánu pro rozdělení pozemku č. 2074-135/2018. Nově měly vzniknout pozemky p. č. XA o výměře 270 m², p. č. XE o výměře 29 m² a p. č. XF o výměře 254 m² (z pozemku p. č. XA), a dále pozemky p. č. XB o výměře 1 767 m² a p. č. XG o výměře 255 m² (z pozemku p. č. XB). K žádosti bylo přiloženo závazné stanovisko orgánu územního plánování, dle kterého je uvedený záměr dělení pozemku přípustný.

[15] Podle § 82 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení nebo scelení pozemků.

[16] Podle § 82 odst. 2 stavebního zákona rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků je možno vydat pouze na žádost podanou všemi vlastníky všech dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí, nebo oprávněnou osobou za účelem uplatňování předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby (§ 101).

[17] Podle § 20 odst. 1 až 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. V zastavěném území obce, která nemá územní plán, územní plán obce, regulační plán nebo územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, lze vymezovat pozemky a umísťovat stavby pro bydlení, pro rodinnou rekreaci, pro stavby občanského vybavení souvisejícího a slučitelného s bydlením a rekreací, a pro stavby dopravní a technické infrastruktury a pozemky veřejných prostranství; vymezení jiných pozemků a umísťování dalších staveb na nich je možné, jen pokud tyto stavby nesnižují kvalitu životního prostředí nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy. Pozemek se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.

[18] Podle § 12 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), rozhodnutí o dělení nebo scelování

pozemků obsahuje určení nových hranic pozemků s vyznačením přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace ke každému pozemku. Podle § 12 odst. 3 téže vyhlášky grafická příloha rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy s vyznačením nových hranic pozemků a přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace na každý nově vytvořený pozemek.

[19] Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že rozhodnutí o dělení pozemků stanoví podmínky pro dělení pozemků (a nikoliv podmínky pro realizaci budoucího stavebního záměru na děleném pozemku). Takové rozhodnutí může být vydáno na základě žádosti, kterou podávají všichni vlastníci dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí. Jedná se přitom o vlastníky pozemků, které mají být děleny, nikoliv o vlastníky pozemků jiných (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 102/2010 - 100, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016 - 38, a odbornou literaturu - např. PRŮCHA, P., GREGOROVÁ J. aj. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Nakladatelství Leges. Praha, 2017, komentář k § 88 stavebního zákona).

[20] S ohledem na uvedené lze souhlasit s krajským soudem v tom, že právní úprava ukládá povinnost zajistit dopravní napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci pouze pro dělením vzniklé pozemky (nikoliv i pro pozemky nedělené), resp. zajistit trvalé napojení pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí o dělení pozemků. Jiný výklad nevyplývá ani ze stěžovatelkou akcentované judikatury vč. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 42/2013 - 45. I tento rozsudek dovozuje, že požadavek dopravního napojení dle § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je třeba splnit pouze ve vztahu k nově vytvořeným pozemkům (pozemkům, které vzniknou dělením). Uvedený požadavek tedy nelze vztáhnout i k dalším (dělením) nedotčeným pozemkům (k pozemkům stěžovatelky). Správní orgány se přitom řádně zabývaly přístupem na dělené pozemky a shledaly, že všechny jsou napojeny na veřejně přístupnou pozemní komunikaci (viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání). Ani v řízení o kasační stížnosti přitom stěžovatelka nepředložila žádný podklad, ze kterého by vyplývala nesprávnost tam uvedených závěrů. Lze dodat, že stěžovatelka v kasační stížnosti relevantně netvrdila a nedoložila, že by k jejím pozemkům byl zajištěn přístup z veřejně přístupné komunikace a v důsledku dělení předmětných pozemků bylo do takové přístupu zasaženo, resp. tento byl znemožněn. Stěžovatelka relevantně nezpochybnila ani navazující závěr správních orgánů, že pro jí vlastněné pozemky není zapsáno žádné oprávnění pro vstup či vjezd přes pozemky, které jsou předmětem daného územního řízení. Nelze proto dovozovat ani nepřípustný zásah do jejich práv, resp. do pokojného stavu v daném území (jak výslovně uváděla). V tomto ohledu nelze přehlédnout, že již krajský soud v rozsudku vytkl stěžovatelce, že netvrdila a nedoložila, jak přesně a na základě jakého právního důvodu a v jakém rozsahu je přístup k jejím pozemkům přes pozemek žadatelky zajištěn a jak bude přímo dotčena rozdělením pozemků a neoznačila žádné důkazy k prokázání svých tvrzení. Nespecifikovala ani z čeho dovozuje existenci veřejně přístupné komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a neoznačila k tomu žádné důkazy. Nikterak nezpochybnila ani argumentaci krajského soudu, že existence případné veřejně přístupné účelové komunikace není odvislá od průběhu hranic pozemků v katastru nemovitostí. Jak již přitom bylo výše uvedeno, řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační

pokračování

stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Kasační soud přezkoumává rozsudek pouze v rozsahu kasačních námitek.

[21] Stěžovatelka nemožnost rozdělení předmětných pozemků v podstatě staví na možné budoucí realizaci staveb na nově vzniklých pozemcích a z toho plynoucích konsekvencí ke svým pozemkům (imise z budoucích staveb, změny v dopravě, v odtoku vody atp.). Stěžovatelka však opomíjí, že tyto důsledky nejsou přímo spojeny s rozdělením pozemků. K těmto důsledkům nedojde z důvodu vydání předmětného rozhodnutí o rozdělení pozemků (jímž se určují nové hranice pozemků s vyznačením přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace ke každému pozemku). Ostatně i proto právní úprava explicitně neukládá správním orgánům takové důsledky zkoumat. Ty bude namístež zkoumat až v řízení stran umístění a povolení případných staveb, které mají zcela odlišný účel a smysl. Jak tedy správně dovodily správní orgány, rozhodnutí o dělení pozemků není rozhodnutím o umístění ani o povolení stavby. Tímto rozhodnutím se stavba neumísťuje ani nepovoluje, a není tedy možné jako námitku uvádět hrozbu imisí ze stavby, když se věcně jedná o zcela jiný proces, konkrétně o proces rozhodnutí o dělení pozemků. Samotné dělení představuje proces úpravy souboru geodetických informací uvedených v katastru nemovitostí, tedy změnu průběhu hranic v grafické podobě (nepředstavuje však změnu imisních poměrů, dopravních poměrů, odtokových poměrů atp.). Nutno dodat, že pouhým dělením pozemků nedochází ani k zásahu do krajinného, urbanistického či architektonického rozměru daného území, jak rovněž tvrdila stěžovatelka. K takovým zásahům může dojít až případnou budoucí výstavbou. Z uvedených důvodů nelze souhlasit ani s tím, že součástí návrhu na dělení pozemků by mělo být i řešení vodních či hydrogeologických poměrů, popř. dalších důsledků budoucích staveb. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že stěžovatelce nepřísluší postavení univerzálního garanta zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů. Soudní řád správní poskytuje ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (srov. § 65 s. ř. s.).

[22] Není přitom pravdou, že by v daném řízení nebyly reflektovány cíle a úkoly územního plánování, resp. soulad s územním plánem. K žádosti o dělení pozemků bylo přiloženo závazné stanovisko příslušného orgánu územního plánování, které shledalo přípustnost daného záměru (dělení předmětných pozemků). Z uvedeného závazného stanoviska pak vycházely oba správní orgány při posuzování žádosti. Správní orgány se zabývaly i splněním dalších zákonných podmínek pro vyhovění žádosti, vč. těch obsažených v § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž krajský soud jejich závěry následně (v mezích žaloby) náležitě přezkoumal.

[23] Pokud pak stěžovatelka poukazovala na svá dřívější podání a v nich obsažené námitky, konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci v předchozích podáních nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry

nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70).

[24] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud postupoval v souladu s právní úpravou a nedopustil se v řízení o žalobě ani žádných vad majících za následek nutnost bezpodmínečné kasace jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Azs 343/2016 - 44, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 As 245/2018 - 28 atp.).

[25] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu